

Dosarul nr. 2ra-1953/19

Prima instanță - (Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana) jud: I. Secrieru

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) jud: M. Anton, I. Țurcan, V. Cotorobai

ÎNCHEIERE

16 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandratur,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Bortnic împotriva Asociației de Coproprietari în Condominiu nr. 55/177 și lui Nicolae Țurcan cu privire la obligarea de a elibera acte, de a nu crea obstacole în folosirea bunului imobil, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 22 decembrie 2017, Mihail Bortnic s-a adresat cu cerere de chemare în judecată, ulterior concretizată (f.d. 156), împotriva ACC nr. 55/177 și lui Nicolae Țurcan, solicitând: obligarea ACC nr. 55/177 să prezinte procesul-verbal din anul 2009 prin care s-a decis repartizarea lotului de teren a membrilor asociației pentru edificarea parcării auto pe terenul aferent blocului locativ de pe str. I. Dumeniuc, 18, mun. Chișinău; obligarea lui Nicolae Țurcan de a elibera necondiționat parcare auto ocupată abuziv, situată pe lotul care aparține asociației, cu achitarea despăgubirii pentru cauzarea prejudiciului moral în sumă de 15 000 lei și taxa de stat în sumă de 250 de lei; obligarea ACC nr. 55/177 de a elibera un certificat ce atestă dreptul reclamantului de posesie și folosință asupra parcării auto; încasarea de la pârâți, în mod solidar, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 7 800 lei.

În motivarea acțiunii s-a indicat că prin decizia adunării generale a membrilor ACC nr. 55/177, conform-procesului verbal din martie 2009, s-a hotărât să fie repartizat lotul aferent blocului locativ de pe str. I. Dumeniuc, 18, mun. Chișinău, pentru construcția locurilor de parcare a automobilelor investitorilor.

În legătură cu aceasta, la 15 aprilie 2009 reclamantul a depus la administrația ACC nr. 55/177 cerere cu solicitarea de repartizare a unui loc de parcare, achitând în acest sens suma de 16 000 lei, în două rate, la 17 septembrie 2009 și 26 octombrie 2009, președintelui asociației Marcel Talmaci, făcând mențiunea de recepționare pe cererea depusă.

În luna noiembrie 2010, prin decizia adunării generale, parcările date au fost repartizate conform listei locatarilor ce au investit, cu mențiunea că documentele confirmative de deținător al locului de parcare vor fi eliberate fiecărui investitor în decurs de o lună.

În perioada 18 aprilie 2010 - 27 aprilie 2010, fiind membru al comisiei de cenzori, reclamantul a efectuat misiunea de audit intern la ACC nr. 55/177, în care și-a expus pretențiile referitor la activitatea economică-financiară a asociației, precum și referitor la executarea deciziilor adunării generale, fiind depistate iregularități referitor la repartizarea loturilor pentru construcția parcărilor auto, care au fost realizate fără documentația corespunzătoare, cât și fără întocmirea actelor de predare-primire. La fel, încălcări s-au înregistrat referitor la modul de utilizare a sumelor încasate de la cei 22 de membri ai asociației, precum și la eliberarea actelor ce demonstrează posesia și folosința.

La 9 octombrie 2017 a depus către președintele ACC nr. 55/177 cerere privind eliberarea documentelor confirmative, în vederea folosirii parcării, cu eliberarea procesului-verbal, la care nu a primit răspuns.

Totodată, în acțiune s-a menționat că pe perioada ultimilor doi ani, reclamantul a transmis auto parcare în litigiu în folosință lui Nicolae Țurcan, cu mențiunea de a o elibera la prima solicitare.

La 7 octombrie 2017, la insistența reclamantului, pârâtul Nicolae Țurcan a eliberat parcare auto, ulterior, în baza recipisei din 6 octombrie 2017 a transmis parcare spre folosință lui Veaceslav Oancea.

La 8 noiembrie 2017 pârâtul Nicolae Țurcan a blocat locul de parcare, amenințându-l pe Veaceslav Oancea cu răfuiala fizică, nu i-a permis să parcheze automobilul.

Urmare a acestui fapt s-a adresat polițistului de sector, verbal, iar ulterior președintelui ACC nr. 55/177.

Iar, la 22 noiembrie 2017, s-a adresat către pârâtul Nicolae Țurcan cu cerere referitor la eliberarea parcării, dar fără răspuns, iar de la organele de poliție a primit un răspuns verbal, prin care i s-a indicat despre lipsa în acțiunile lui Nicolae Țurcan a elementelor constitutive ale contravenției, pentru ce s-a adresat cu cerere către șeful IP Ciocana mun. Chișinău, la care însă la fel nu a primit răspuns.

În drept, acțiunea s-a întemeiat în baza prevederilor Legii condominiului fondului locativ nr. 913 din 30 martie 2000 și art. 303, 304, 307-309 din Codul civil.

Prin hotărârea din 17 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Bortnic împotriva ACC nr. 55/177 și lui Nicolae Țurcan.

S-a încasat de la Mihail Bortnic în beneficiul ACC nr. 55/177 cheltuielile de judecată pentru asistență juridică în sumă de 4 000 lei.

În motivarea soluției instanța de fond a constatat că la caz parcare auto în litigiu a fost construită în mod ilegal și în privința ei există decizie de demolare.

Respectiv a menționat că nu se poate pretinde eliberarea cărorva acte confirmative ale dreptului de proprietate și/sau a unor elementele ale acestora asupra bunurilor construite ilegal.

Instanța de fond a făcut referire la decizia nr. 01-10/115 din 16 iulie 2012, de demolare a parcării în incinta căreia se află locul de parcare pentru care reclamantul pretinde să i se elibereze certificat de posesie și folosință.

Urmare a circumstanțelor reținute, a concluzionat că nu poate să se elibereze un act care să confirme dreptul de folosință și posesie, în privința unui bun recunoscut ca fiind construit ilegal, deoarece nu pot fi eliberate acte de deținere a elementelor dreptului de proprietate/posesie asupra unui bun, care nu se află în circuitul civil, fiind construit cu încălcarea prevederilor legale și în privința căruia există decizie de demolare.

La fel, s-a menționat că din actele cauzei, nu rezultă cu certitudine în care loc de parcare reclamantul a investit, și, corespunzător asupra căruia ar urma să i se elibereze actele pentru dreptul de folosință și posesie pretins.

La 10 ianuarie 2019 Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandrabur, a contestat cu apel hotărârea primei instanțe, solicitând casarea ei și emiterea unei hotărâri noi de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Mihail Bortnic și s-a menținut hotărârea din 17 decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

La 17 iulie 2019, Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandrabur, a declarat recurs împotriva deciziei din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea să fie admisă.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu hotărârile instanțelor de judecată ierarhic inferioare, invocând că sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate.

Recurentul consideră că instanțele de judecată nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată, au aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele cauzei atestă că copia deciziei integrale a instanței de apel a fost expediată în adresa participanților la proces la 6 iunie 2019 (f.d.210), iar recursul a fost declarat la 17 iulie 2019, în termen, având în vedere că date referitoare la recepționarea deciziei la dosar lipsesc.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

La 6 septembrie 2019 în adresa intimațiilor a fost expediată copia recursului declarat de Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandrabur, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței la recurs.

În termenul stabilit intimații nu și-au valorificat dreptul procedural respectiv și nu au depus referință.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandrabur nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Mihail Bortnic, reprezentat de avocatul Valeriu Gandrabur.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari